

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

Sărbători Fericite!

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

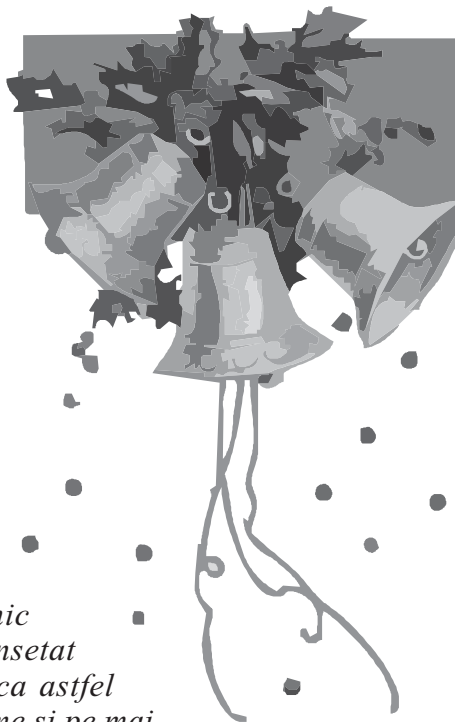
Iubiți cititori ai revistei Magazin,

Dozul Dumnezeu ne-a ajutat să ajungem a petrece în pace și cu voioșie marele praznic al Nașterii Domnului. Adunați în casele voastre calde și luminate veți preamări pe Cel ce în iesle s-a născut, colindând:

*Cum e robul s-a smerit
Domnul Iisus Hristos
Și pe noi ne-a mântuit
Domnul Iisus Hristos*

Colindul acesta, rogu-vă, primiți-mă și pe mine în casa sufletului vostru spre a vi-l cânta, ca unul ce, mult iubindu-vă, cu neostenită râvnă înalț mereu rugi Tatălui ceresc pentru a voastră mântuire. Chiar dacă n-am ajuns să ne cunoaștem încă toți față către față, vă simt totuși dragi sufletului meu, pe fieștecarele dintre voi și aș dori să nu pierdem prilejul Praznicului de acum spre a ne găsi unul cu altul împreună la duhovnicescul ospăț al bucuriei Nașterii Domnului Hristos.

Alături de voi doresc să fiu și peste câteva zile când, plini de nădejde în viitorul nostru și al omenirii întregi, vom sărbători intrarea în noul an. Păstrăm credința de nimic împuștinată că bunăstarea, pacea și fericirea de care e însetat sufletul nostru vor primi în anul ce va începe un spor, ca astfel virtuțile cu care a înzestrat Dumnezeu omul să se transforme și pe mai departe în înfăptuiri care să slujească vieții.

✙ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Sărutmâna Prea Sfinte Părinte

Înalț Prea Sfinția Sa Nicolae, Dr. Nicolae Corneanu Mitropolit al Banatului, a acceptat – după vestea care zboară veselă prin redacția revistei fanion a Trustului de Presă Magazin – să înveșniceze prin cuvinte scrise, gânduri frumoase pentru cititori.

Cum revista "mare" e patronată de Organizația Internațională a Aromânilor, bucuria a avut ecou și în cadrul Fepartamentului de Tineret al O.I.A.

Iată de ce, în calitate de președinte – vremelnic ales- mi-a revenit mie onoarea de a răspunde cu recunoștință Sfântului Părinte. Omului îndelung răbdător, tolerant și înțelept asemenea unui patriarh biblic îndemnător de neamuri. Omul, de la care am învățat – nu ușor dar am învățat că orice stare de anormalitate – chiar și aceea a vremii pe care o trăim, dacă îi receptezi o anumită proprietate, poate genera liniștea speranței. Cunoscându-l, am înțeles că sacralitatea senectuții nu e doar o metaforă a poezilor ori o dorință a noastră, a celor tineri, de a crede într-o transfigurare a omului aici, pe pământ.

Astăzi, când scriu aceste rânduri știu și eu, cum bine știți și dumneavoastră cititorii, că Prea Sfântul Părinte Mitropolit, Nicolae, a fost pentru Biserica Banatului și credincioșii Ei, o pavăză inexpugnabilă împotriva Duhului Roșu.

Un OM, care asemenea arborelui nobil a lui Fr. Bacon, s-a lăsat rănit el însuși pentru a ne da nouă tuturor balsamul vindecării de rău.

Pentru acestea toate și pentru cele nescrise încă,

Sărutmâna, Prea Sfinte Părinte

Alexandru TODI
Președinte al Departamentului de Tineret
al Organizației Internaționale a Aromânilor
Paris 2007

COLINDĂTORII

de George Coșbuc

*Cad fulgii mari încet zburând,
Și-n casă arde focul,
Dar noi pe lângă mama stând
De mult uitarăm jocul.
De mult și patul ne-aștepta,
Dar cine să ne culce?
Rugata, mama repeta
Cu glasul rar și dulce*

*Cum sta pe paie-n frig Hristos
În ieslea cea săracă,
Și boul cum sufla milos
Caldura ca să-î facă,
Drăguț un miel cum î-au adus
Păstorii de la stână
Și îngeri albi cântau pe sus
Cu flori de măr în mână.*

*Și-auzi! Răsar cântări acum,
Frânturi dintr-o colindă,
Și vin mereu, s-oprese în drum,
S-aud acum în tindă
Noi stăm cu ochii pironiți
Și fără de suflare;
Sunt îngerii din cer veniți
Cu Lev, ai Domnul mare!*

*Ei cântă înalțător și rar
Cântări de biruință,
Apoi se-ntorc și plâng amar
De-a Ducei necredință,
De spini, de-ostași, și c-a murit
Dar s-a deschis mormântul
Și El acum e-n cer suit
Și judecă pământul.*

*Și până nu tăceau la prag,
Noi nu vorbeam nici unul
Sărac ne-a fost, dar cald și drag
În casă-ne Crăciunul.
Și când târziu ne biruia
Pe vatră caldă somnul,
Prin vis vedeam tot flori de măr
Și-n fase mic pe Domnul.*

Una din condițiile impuse lui Ion Iliescu imediat după decembrie 1989, condiție care respectată fiind i-ar fi asigurat un număr maxim de mandate - după cum spune gura lumii, era aceea de a întârzia acceptarea capitalului străin pentru privatizare, timp în care ai noștri, apărați de sloganul "nu ne vindem țara" s-o fure liniștiți.

Care sunt acești "ai noștri" citiți în reportajul de mai jos, semnat de doi gazetari curajoși, de la "Evenimentul Zilei", Mihai Munteanu și Laurențiu Mihai. (V.T.)

Colonelul Ciobanu

Spioni sub acoperire ajunși la abatoare și cuie

„Cum ai dat tu de mine? Sunt ocupat! Ce mă întrebi despre căcatură? (...) Bine, hai, așa, pentru tine, să ne vedem cinci minute. Fixez eu locul. Port bască și un pardesiu.” Câteva ore mai târziu, interlocutorul apare în intersecția stabilită. Locul ales, o pizzerie, „pentru că sigur au și bere”.

Pe suspiciosul personaj îl cheamă Constantin Ciobanu. În anii '80, serviciile secrete occidentale, inclusiv CIA, l-au identificat drept complice la sabotajele de la Europa Liberă. Era atunci diplomat în Ambasada României de la Bonn (RFG) și șeful „recrutărilor”, informație pe care Ciobanu nu o neagă.

În '84, după atentatul cu bombă, a fost expulzat, la pachet cu alți patru colegi: Ion Constantin, Ioan Lupu, Ion Grecu și Dan Mihoc. A părăsit imediat MAE, după o activitate de cinci ani, cât un episod din cariera sa adevărată: de ofițer de informații.

Azi, Constantin Ciobanu e la pensie și membru în Asociația rezerviștilor SIE. „Aparțin și eu de un club, ca în orice castă”. De aproape doi ani susține că a ieșit și din afaceri. Dar la Registrul Comerțului încă figurează ca acționar la patru societăți. Altfel, Europa Liberă i se pare „un hârdău de căcat”, iar acuzațiile, „niște căcaturi”.

Amic cu Isărescu, Dijmărescu și Pașcu

Ieșirea din MAE nu a fost o tragedie. „Eu toată viața am lucrat «acoperit», a povestit Constantin Ciobanu pentru EVZ. A acționat în Japonia, unde i-a fost interceptat un bagaj doldora cu informații tehnologice, dar și la Londra, acoperit ca expert la Institutul de Economie Mondială (IEM) din București. A petrecut astfel opt ani '71-'79) sub ochii MI 5 (Contraspionajul britanic -n.r.), în spionajul economic.

În IEM Ciobanu a cunoscut și „oameni de calitate”: pe Mugur Isărescu, Eugen Dijmărescu (guvernatorul, respectiv, viceguvernatorul BNR - n.r.), Ioan Mircea Pașcu (europarlamentar și ex-ministru al apărării în guvernul Năstase... n.r.). S-a intersectat și cu Mihai Croitoru, fost spion și cumnat cu Isărescu. L-a cunoscut la Londra și confirmă povestea plecării lui Croitoru din post, după un scandal legat de soția cleptomană.

Afaceri cu Crescent

După Revoluție însă, Ciobanu a intrat în afaceri, pe import-export de mobilă și produse chimice. Nu a început cu bani mulți, dar a avut informații și a găsit parteneri în țară, în Europa și în Asia care i-au achitat serviciile în avans.

Printre ei s-au numărat și două firme ale fostei Securități: Crescent și Mineral Import-Export. Amicii de la Crescent i-au mijlocit un împrumut de 5.000 de dolari. Bani i-a returnat cash, apoi a rupt contractul. Prin Mineral, în schimb, a primit contracte. „Mineral Import-Export era pe ducă, așa că mi-au dat și mie o felie”, recunoaște Ciobanu.

Pentru a rezista în economia de piață s-a asociat cu Filip Teodorescu. Se știa de când Teodorescu activa în spionaj, în Turcia, pentru ca apoi să preia șefia Contraspionajului ceaușist.

Între 2002-2005 au deținut împreună o firmă (Aliment Serv), adică un abator prin care furnizau carne comunității evreiești din România. Tot împreună au produs cuie, după ce au obținut de la un partener indian un utilaj, drept compensare. Afacerea a sucombat însă, întrucât erau prea mici pe o astfel de piață, iar muncitorii îi furau pe rupte.

Cel de-al cincilea acuzat în afacerea Europa Liberă este Ion Greoi, pe care Ciobanu spune că nu l-a „avut niciodată în inimă”. După '90, Greoi ar fi intrat în afaceri cu case de schimb valutar, luându-și ca asociați niște arabi.

Gruparea Filip Teodorescu-Mărginean-Maticiu „Rețeaua Poponeț”

Descurecureț, Filip Teodorescu, asociatul spionului rezervist Constantin Ciobanu, e și în afaceri mai profitabile. Fost șef în Direcția a III-a Contraspionaj, Teodorescu este vicepreședintele Consiliului de Administrație (CA) al Grivița SA (metale feroase și semifabricate). Societatea a fost vânată de rechini tranziciei pentru patrimoniul ei imobiliar: peste 35.000 mp în sectorul 1 al Capitalei, unde metrul pătrat trece de 1.000 de euro.

Inițial, Grivița a fost preluată de la stat de miliardarul Ștefan Mărginean, prin casa lui de comerț, Metanef. Potrivit surselor EVZ, Mărginean a fost colonel DIE. După '89, ca om de afaceri, fostul spion patronează un adevărat imperiu metalurgic și are o avere de peste 30 de milioane de euro.

Tun imobiliar

În martie 2006, Ștefan Mărginean a vândut 40% din Grivița SA. Prețul: doar 2,66 milioane de euro, achitați de dezvoltatorul imobiliar Metropolis Real Estate Developers, controlat de Ion Maticiu și fiul său, Codin. Primul e unul dintre magnații discreți ai României, îmbogățit, în bună parte, din contracte cu statul. În mediul de afaceri, averea sa e estimată la 75 de milioane de euro. Înainte de '89, a activat în comerțul exterior.

Fiul său, Codin Maticiu, este cunoscut în „piața” mondenă din București drept cel mai strident „băiat de bani gata”. E poreclit „Poponeț”, iar lumea sa se împarte între mașini scumpe, femei celebre, consumații de zeci de mii de euro în cele mai fițoase cluburi din Capitală, dar și beizadele celebre: Elena Băsescu, Andrei Hrebenciuc sau Alin Cocoș (fiul lui Dorin Cocoș).

Prețul „prietenos” plătit de Maticiu lui Mărginean pentru Grivița se explică și prin vechile relații care îi leagă. Înainte de, preluare, Maticiu chiar a administrat societatea. Cot la cot cu vicepreședintele CA, Filip Teodorescu, care a sprijinit tranzacția în dauna unor

investitori israelieni. Aceștia ar fi preluat terenurile contra nouă milioane de euro.

Colonelul (r) Teodorescu susține că a ieșit din joc: „Domne’, eu nu mai sunt în CA la Grivița de anul ăsta. Deocamdată nu se construiește nimic acolo. Societatea tot cuie face, laminate”. În rest, fostul securist are talent de negustor: „Nu știu dacă Maticiu a lucrat în Securitate (râde). Domne’, nu vând informații. Eu sunt prea scump, dumneavoastră prea zgârciți. Faceți-mi o ofertă și mai vorbim (râde șmecherește)”.

Codin Maticiu („Poponeț”) se face că plouă. Susține că habar nu are ce se întâmplă cu terenul Grivița, deținut de firma controlată de el și tatăl său. Întrebat dacă Ion Maticiu a lucrat în Securitate și în comerțul exterior, Poponeț a îngăimat scurt: „...vă sun eu înapoi”. Și n-a mai sunat, până la închiderea ediției.

„Poponeț”

Ei și ai lor

Cei doi Maticiu au preluat pe piața RASDAQ și alte acțiuni ale companiei (până la 92,1%) prin brokerul SSIF Unicapital. Aici apare un alt personaj interesant: Valeriu Vasile Velciu (candidat PRM la Senat, în 2004). Acesta controlează SSIF Unicapital, societate de investiții înființată de Constantin Iavorski - fost general KGB și ministru al energiei în Republica Moldova - care a căpușat importurile energetice (cărune și păcură) ale Termoelectrica. Valeriu Vasile Velciu a fost asociat și în alte firme cu Iavorski și căpitanul (r) SRI Constantin Alexa.

Din '84 până la Revoluție, același Velciu a fost secretarul Direcției America din Ministerul Comerțului Exterior (MCE) și atașat comercial la New York. Ulterior, a devenit directorul societății Automatica (patronată și de Ion Maticiu) care a primit contracte fără licitație de la Nuclearelectrica, pentru Unitatea 2 de la Cernavodă.

Conexiunile continuă: Maticiu „Poponeț” e asociat cu Velciu și în Unisecurity SA - firmă de securitate înființată tot de Iavorski.

Un fiu de SRI-ST, Tofan și omul lui Sou

Suveica din umbră

Interesele lui Ion Maticiu sunt transfrontaliere. În Londra, pe malurile Tamisei, miliardarul a înființat compania Petrochem Limited. Aici este asociat cu un afacerist misterios de origine română, dar cu cetățenie elvețiană. Se numește Florin Dima și locuiește în Geneva. Dima administrează, la rândul său, câteva firme care operează în România.

Una dintre acestea se numește Solexim Saarl (adresa: Rue de Rovray 20, CP 506 Geneva) și deține un pachet de 25% din societatea românească Ice Blink Consulting SRL, cu sediul în București și specializată pe consultanță în domeniul energiei coliene. Asociatul majoritar (75%) din Ice Blink Consulting este Lucian Bădescu, fiul colonelului SRI Dumitru Bădescu - fost șef al Diviziunii de Contrainformații Economice cadrul SRI.

Lucian Bădescu făcea parte dintre acționarii unei firme (Green Energy) de „băieți deștepți” care alimenta Rafinăria Rafo Onești cu energie electrică cumpărată ieftin de la stat (complexurile Rovinari și Turceni). Afacerea este investigată de DNA. Ieri, Lucian Bădescu ne-a declarat că „Ice Blink este o investiție imobiliară, îl cunosc pe Florin Dima, dar nu știu cu ce s-a ocupat înainte”.

Gheorghe Tofan

Sorin O. Vântu

Omul lui Vântu

Societatea Ice Blink Consulting este legată și de magnatul Gheorghe Tofan, cu care s-a asociat într-o terță firmă (Tofan Agro Investments).

Suveica însă nu se oprește aici. Ice Blink deține o treime din compania românească Wind Expert SRL (energie eoliană). Printre fondatorii celei din urmă s-a numărat și Dan Stratan, omul de încredere al lui Sorin Ovidiu Vântu - „părintele FNI”. Stratan a fost președintele grupului Gelsor și, acum, reprezintă în România off-shore-ul prin care Vântu patronează compania Petromservice - „căpușă” Petrom.

Stratan a cedat, recent, o treime din Wind Expert unui interpus.

Dicționar de personaje

Ștefan Mărginean - colonel DIE.

A lucrat în MCE-ul comunist. Acum e președintele casei de comerț Metanef. Conduce un imperiu siderurgic, face afaceri cu oligarhii ruși, e asociat cu arabul controversat, Fathi Taher, și a fost partener cu Dan Voiculescu „Felix” și cu evazionistul mondial Marc Rich. Averea sa depășește 30 de milioane de euro.

Constantin Ciobanu - colonel DIE.

A activat, sub acoperirea Institutului de Economie Mondială, în Anglia, ca „diplomat” în Germania, dar în Japonia. E acuzat în cazul atentatelor de la radioul anticeaușist Europa Liberă, ca și complice al celebrului terorist, Carlos „Șacalul”.

Filip Teodorescu - colonel DIE.

A spionat, sub acoperire, în Turcia. Ulterior, a ajuns loțiitor al șefului Direcției Contraspionaj din Securitate. În '90 a fost închis pentru reprimarea Revoluției de la Timișoara, dar achitat în '91 pentru a deveni consilierul lui Virgil Măgureanu, primul director SRI, care i-a și făcut propunerea când l-a vizitat în spatele gratiilor.

Valeriu Velciu - a activat în „Direcția America” din MCE.

În afaceri, s-a asociat cu Constantin Iavorski (fost general KGB) și Constantin Alexa, un controversat ofițer (r) SRI.

Ion Maticiu - fost angajat în MCE, deține o avere de peste

75 milioane euro. Participă în Automatica SA București, derulând contracte cu Garda de Mediu și următoarele companii de stat: CNE Invest Cernavodă, Termoelectrica SA, Hidroelectrica SA, Compania Națională a Lignitului Oltenia, Daewoo Mangalia Heavy Ind.

Ion Maticiu

Codin Maticiu - beizadea lui Ion Maticiu e poreclit „Poponeț”. Este celebru în „high-life”-ul bucureștean pentru aventuri cu frumusețile mondene (Gina Pistol, Ana Maria Ferencz, Roxana de la Trident, Corina Zugravu), mașinile din dotare (Ferrari, Porsche, Mercedes, Maseratti) și cheltuielile extravagante din cluburile de fițe.

DR. GHEORGHE NODIȚI

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Dr. Nodiți, medicul primar în chirurgie plastică și reconstructivă, doctor în științe medicale, membru a șase societăți internaționale, este întemeietorul unei dinastii medicale. Fiul George, student la medicină, nepotul după soră, Alexandru, student la medicină, minunata s-a doamnă Mihaela, medic - director adjunct la Institutul de Sănătate Publică din Timișoara, sora sa Viorica Franțescu - căreia îi voi dedica într-o zi un poem al recunoștinței, medic primar oftamolog, iar dacă l-aș aminti și pe Adrian Franțescu, cumnatul său, nume greu în neurochirurgia bănățeană, atunci acest prieten al meu este îndreptățit să-și gândească blazonul dinastiei.

Cum îl văd peste ani? Ca pe un bărbat solemn, convins că bătrânețea poate avea ponderabilitate convertibilă într-o moștenire metafizică.

V. Todiu

- Domnule Doctor Gheorghe Nodiți, rațiunea unui dialog este confruntarea de idei, și nu identitatea de opinii, de acord?

- Evident.

- Atunci, la luptă...

- De acord!

- Domnule doctor, în afară de nevroza de masă și făcăneala colectivă, de ce boli mai suferă poporul român?

- În continuare are grijă mai mult de capra vecinului, și începe pierderea identității.

- Mulți oameni din țara asta cer toleranță juridică și etică pentru primul milion de dolari, dumneavoastră aveți nevoie de așa ceva?

- Sigur nu!

- De ce?

- Pentru că nu am milionul de dolari.

- Cum un doctor român de talia dumneavoastră care așează la loc degetele tăiate la circular și aduse de rudele rănitului în punga cu gheață, făcându-le să și funcționeze, nu are măcar un milion de dolari? De ce?

- Pentru că interesul pentru astfel de situații limită și chiar și altele poate mai impresionant, este mai mare decât pentru un milion de dolari.

- Dacă nu aveți un milion de dolari, ce ați făcut până acum?

- După o perioadă foarte frumoasă a anilor de liceu petrecuți într-un liceu cu profil sportiv, dar cu un interes deosebit pentru materiile de bază teoretice și practicând un sport colectiv care îți dezvoltă identitatea personală, un fizic puternic și rezistent am optat pentru meseria de doctor. Cu toate că anii studenției au fost foarte grei din punct de vedere al pregătirii, din anul IV m-am atașat de Clinica II Chirurgie a Spitalului Nr. 1 Timișoara, condusă de Prof. Dr. Doc. Constantin Caloghera, realizând că o specialitate chirurgicală este potrivită persoanei și caracterului meu. După absolvirea facultății în anul 1982, am făcut parte din generațiile de absolvenți care în afară de beneficiul stagiaturii de 3 ani, am fost victimele denigrării sistemului medical prin împiedicarea angrenării a mai multor generații (7) de a intra în pregătirea pentru specialitățile medicale. Traseul urmat în țară a început cu Dispensarul Medical Padeș, Jud. Gorj (Câmpia Libertății - Tudor Vladimirescu), Geoagiu, Jud. Hunedoara, și, în final, Periam - Pesac, Jud. Timiș. Este de menționat că în timpul funcționării la Dispensarul Geoagiu, când șansele noastre (a tinerilor doctori) de a accede la o specialitate erau foarte mici, o întâlnire cu mentorul meu, Prof. Dr. Doc. Constantin Caloghera la un simpozion pe teme de chirurgie digestivă, mi-a stârnit din nou ambiția și interesul pentru a fi în permanență pregătit pentru o șansă care putea să apară curând. Dialogul cu mentorul meu a fost de genul: “Sper că nu ai hotărât să te faci balneolog?” După câteva secunde, în care l-am privit în ochi și am înțeles sensul serios al întrebării, i-am răspuns că voi participa la primul concurs de intrare în UMF. Așadar, acesta a fost momentul hotărâtor pentru viitorul meu. În 1990, când s-au dat drumul la concursurile pentru cadre didactice și specialități medicale, am reușit la examenul de intrare ca și asistent universitar la Catedra Anatomie a UMF Timișoara, iar în 1991 am reușit la examenul pentru asistent universitar Catedra Chirurgie în cadrul Clinicii II Chirurgie Timișoara. Au urmat apoi anii de pregătire în specialitățile de chirurgie generală și chirurgie plastică, culminând cu titlul de medic primar chirurgie plastică și reconstructivă în 1999. În anul 2001 am susținut teza de doctorat cu titlul (unic până în acel moment în țară) „Evaluarea prospectivă a reconstrucției de sân cu lambouri pediculate și liber transferate”. De-a lungul timpului ca specialist în chirurgie plastică și reconstructivă am făcut parte din birourile de conducere a mai multor societăți de profil și sunt, în momentul de față, membru fondator și de drept a șase societăți naționale și internaționale.

- Când ați debutat în chirurgie?

- În stadiul practicii de vară după primul an de facultate într-un cabinet policlinic de chirurgie am făcut o incizie după o scurtă pregătire a celui care de fapt mi-a pus primul bisturiu în mână, pe vremea aceea asistent universitar, Szucsik Iosif Adalbert (actualul Prof. Dr. Szucsik Iosif Adalbert, șeful Clinicii de Chirurgie Spitalul CFR Timișoara).

- Povestiți-mi un caz disperat, rezolvat, prin grația lui Dumnezeu și priceperea lui Gheorghe Nodiți?

- A fost odată în anul 1994, când o tânără de 19 ani, de curând angajată la o fabrică de mobilă dintr-un orașel din jud. Timiș, a fost victima unui accident de muncă, soldat cu amputația completă a mâinii și antebrațului. S-a prezentat în serviciul nostru de urgență, eu fiind chiar de gardă în aceea zi. Grația lui Dumnezeu a fost reprezentată prin acei oameni care i-au acordat primul ajutor și au conservat corect segmentul amputat, precum și rapiditatea prezentării în serviciul nostru. După 9 ore de muncă, cu o răbdare unică în acel moment al unui colectiv de oameni condus de mine, am reușit să REPUNEM mâna și antebrațul la loc. Actualmente, domnișoara pe vremea aceea, astăzi este doamnă, are o familie și lucrează în continuare având o funcționalitate a mâinii bună, chiar foarte bună.

- Intrând în viața politică, nu riscați, asemeni altor oameni politici sau chiar a tuturor, ca interesele dumneavoastră să ocupe locul principiilor?

- Principiile fiecărui om au mai multe direcții, care întotdeauna vor fi aceleași. Nu cred că viața politică poate să îmi schimbe principiile, ci din contra principiile mele poate vor contribui la o creștere a calității clasei politice din România.

- Nu vă întreb despre PD - PLD, dar dacă simțiți nevoia ca lider PLD să comentați într-un fel acest „melanj penibil”, vă rog să o faceți.

- Modalitatea de prezentare a acestui eveniment politic ar putea semăna cu un „melanj penibil”, dar necesitatea unei astfel de asociere este importantă în acest moment, atât pentru PD, cât și pentru PLD, pentru a contracara opoziția (PSD) cât și pe cei în degringoladă, adică PNL.

- Până unde trebuie să meargă subordonarea, nu a unui activist, ci a unui om ca dumneavoastră, față de propriul partid?

- Subordonarea trebuie să fie doar în limitele statutului partidului respectiv.

- Omul politic, aflat la strâmtoare electorală, face mereu apel la oamenii de bună credință. Prin 1990, om de bună credință era cel care împărtășea neaparat credința celor care s-au dovedit ulterior fără nici o credință. Astăzi, cum mai arată omul de bună credință?

- Așa cum rezultă din întrebare, omul de bună credință și-a pierdut identitatea etiologică. Poate revenirea la formarea omului prin reguli de etică și deontologie, și o mai mare frică de Dumnezeu va naște adevăratul om de bună credință.

- Domnule doctor, România este o țară mică, amărâtă, occidentul este laș, laș față de noi încă din anul 271, atunci când Aurelian a părăsit Dacia romanizată, lăsându-ne singuri în fața migrației asiatică. Nu vă temeți știind că istoria țărilor mici repetabilă fiind ca o povară, v-ar putea pune peste ani pe aceeași bancă de tribunal pe care au stat înaintașii dumneavoastră politici, Bratienii și poate chiar pentru aceeași vină? Și când vă întreb asta, o fac cu gândul la un popor plin de calități dar cu care ne-a batut Dumnezeu să ne învecinăm...

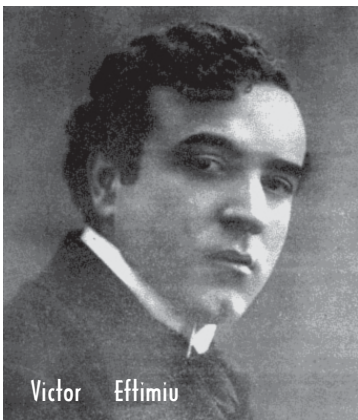
- Cred că este momentul ca ideile liberale și liberalismul în sine să sufere o traducere a libera-lismului din era Bratienilor într-un liberalism a secolului XXI, care să patrunda în forțele politice actuale din lume.

- Are vreo legătură implicarea politică cu situația actuală a sistemului sanitar?

- Da, pentru că nu pot să concep ca sistemul sanitar, cu toată dotarea care există actualmente, să nu aibă rezultatele performanțelor medicale mai bune decât cele de acum 20 ani. Deficiența este datorită faptului că politicul se implică prea mult în sistemele administrative, în domeniul sănătății.

Vasile TODIU

Radu Popescu a fost un debitor infatigabil de anecdote din lumea scriitoricească și teatrală. În centrul lor, apărea cel mai des Victor Eftimiu, printre intimitii cărui se număra. Când formațiunile politice de dreapta din România își creaseră toate organizații paramilitare și terorizau cu ele strada, Partidul Național Țărănesc, principala forță democratică a vremii, a hotărât să pună pe picioare așa-numitele „gărzi țărănești”. Trebuia compus un marș al gărzilor țărănești, iar textul corespunzător se aștepta de la poezii partidului. O ofertă venise îndată din partea lui Demostene Botez, dar suna urât sub raport vocalic, chiar din primul vers, povestea cu maliție Victor Eftimiu. Atunci a scris el unul, incomparabil mai reușit. Și Eftimiu recita foarte mîndru cum începea, ca o chemare către țărani cu secera. Radu Popescu deținea amănunte savuroase despre istoria aceasta și nu numai. Citițiile și veți descoperi un Eftimiu cinic și scânteietor, neîntrecut în replici casante. (V.T.)

Victor Eftimiu

Într-o după-masă, Eftimiu a trecut pe la Corso, unde-și făceau veacul gazetarii tineri. Avea să-i încredințeze lui Radu Popescu o misiune importantă: să ia câțiva colegi și să fie cu ei, în haine de seară, acasă la el, către ora opt. Radu Popescu s-a conformat. Acolo, Eftimiu în smoking și Agepsina Macri gătită ca pentru o recepție, așteptau sosirea reprezentanților partidului național țărănesc, invitați să asculte marșul. Autorul lui îl pusese și pe muzică, însușindu-și senin, susținea Radu Popescu, o cunoscută melodie, *Le beau Danube bleu*. Întîi Eftimiu a recitat textul cu multa însuflețire. Apoi l-a cîntat acompaniat de Agepsina Macri care a trecut la pian. Eftimiu pîndea pe fețele frunțașilor țărăniști semnele de entuziasm. Ele însă se lăsau așteptate, pentru că delegații fuseseră instruiți să evite orice angajare decisivă, hotărîrea urmînd a fi luată mai tîrziu, la cel mai înalt nivel. Iar Eftimiu, care vroia să le smulgă neapărat acceptarea marșului, insistă: „Agepsina, încă o dată, mai cu foc!” Și către Radu Popescu și amicii săi: „Hai, băieți, împreună!” Întrucît importanții oaspeți tot întîrziu să se pronunțe, a trecut la o ultimă demonstrație care nu le-a mai lăsat nicio a scăpare: „Să facem o horă”, a propus el, și, apucînd mîinile invitaților, a poruncit plin de antren: „Acum cu toți laolaltă, într-un glas!”

Eftimiu făcea profesie de cinism. Una din scânteietoarele sale maxime sună: „Există imbecili care își închipuie că o anumită anchiloză temperamentală cu care venim pe lume — o infirmitate ca oricare alta — devine virtute, dacă o botezăm caracter.”

Alta, „Am pierdut tot — și ne mai este frică de comunism! E mai cuminte oaia, fiindcă — spune un proverb persan — oaia moartă nu se mai teme de lup”, se pregătea el să întîmpine perfect adaptat noile vremuri.

A fost, prin urmare, un scriitor maleabil, prinzînd îndată, din aer, cam ce dorea regimul. Dar, curios, sub reputația de hahaleră păstra destulă independență și dovedea nu o dată curaj. Drept care, a traversat mai demn ca alții epoca.

Foarte curînd după instalarea guvernului Groza, director al teatrelor a fost instalat Francisc Munteanu. Cum primise sugestia să-l introducă în repertoriu pe Eftimiu, firește, neabă-tîndu-se de la principialitatea ideologică, i-a adresat acestuia invitația să propună o piesă a sa potrivită noilor timpuri. Eftimiu a declarat că cea mai nimerită ar fi, după el, *Înșiră-te mărgărite*. Franz nu cunoștea mult jucata feerie dramatică, dar bănuia că autorul va trebui să o mai „aranjeze pe”, „pe ici — pe colo”, ca să „meargă”. Nu voia să-și asume rolul ingrat de a-i pretinde dînsul așa ceva. Prin urmare a hotărît să convoace o ședință mare, unde participanții, scriitori, actori critici teatrali cunoscuți, să sugereze ei „îndreptările” pe care ar fi cazul să le sufere piesa. Eftimiu a sosit, așa cum umbla, îmbrăcat boierește, melon, palton negru îmblănit din alpaca, fular lung, alb, a la Bruant, și nelipsitul baston cu măciulie de argint. Nimeni nu lua cuvîntul, o tăcere jenantă domnea în sala de ședință a Ministerului Culturii. Atunci Baranga, salvatorul expert în asemenea situații, s-a adresat lui Eftimiu cu cea mai

Francisc Munteanu

microasă voce: „Maestre, n-ați vrea să ne citiți cîteva scene din piesă, ca să ni le readuceți în memorie? Eftimiu, cărui îi plăcea grozav să declame, a fost îndată de acord. O oră, cel puțin, era astfel cîștigată. Cît recita cu patos Eftimiu, participanții la ședință s-au

strecurat tiptil afară din sală, unul după altul. Rămăseseră doar Francisc Munteanu, ajutorul său, Titus Popovici și dramaturgul. Acesta, băgînd de seamă că nu mai are public, și-a întrerupt lectură. Atunci, Franz a luat taurul de coarne și i-a spus: „Maestre, e foarte frumos, dar, vedeți, zmeul nu e cu adevărat revoluționar. Și Făt-Frumos are șovăieli, cum să vă spun? Faceți-l așa ca să se înțeleagă bine că e un element exploatare”. Titus a intrat sub masă, nemaifiind în stare să-și țină rîsul. Eftimiu a rămas o clipă fără replică, imediat însă și-a recăpătat aplombul, s-a ridicat și, privindu-l drept în ochi pe Franz, a spus: „Vă f... muma-n c... vouă și bolșevicilor care v-au pus aici!” Apoi a pornit demn către ușă. Tînărul director al teatrelor, ca să nu fie acuzat de necombativitate, a fîșnit la rîndul său în picioare și, cu degetul arătător întins a acuzare, i-a strigat lui Eftimiu care păreasa calm încăperea: „Jeși afară, banditul. Te demase!”

Radu Popescu

Eftimiu avea dese reacții de nesupunere ideologică. Folosea replicile casante, în care era neîntrecut. Odată, venea de la Academie indispus. O cunoștință l-a oprit și a vrut să afle: „Domnule Eftimiu, ce-ați pățit, că păreți atît de fierț?” „A fost o ședință, a răspuns el. M-au criticat că am rămășițe mic-burgheze”. „Ei, nu e așa grav”, a căutat să-l consoleze persoana care-i aținuse calea. „Cum, domnule? a izbucnit Eftimiu. Ce rămășițe mic-burgheze, cînd eu sînt burghez sadea!”

Atădată, tot la Academie, se discuta cu care citat literar să fie ilustrată în *Dicționarul limbii române* utilizarea cuvîntului „păi”. A intervenit senilul A. Toma, ca să se autoproponă, bineînțeles. „Eu am folosit primul cuvîntul «păi» — a cotcodăcit el — într-o poezie tradusă din Carmen Sylva”. „*Bien sur, nous, Ies royalistes!*” — a aprobat fratern Victor Eftimiu. La el acasă puteai întîlni o mulțime de admiratoare foarte tinere, care alcătuiau curtea, mai exact zis haremul lui. Într-o vară a apărut cu una din ele pe litoral. L-am întîlnit, mi-a recomandat-o și m-a invitat să luăm prînzul împreună la Rex. Juna copilă voia să telefoneze maică-sii și păreasa mereu masa, ca să afle dacă centrala hotelului a obținut legătura cu Bucureștiul. Profitînd de o asemenea absență, Eftimiu a ținut să mă informeze din ce familie se trăgea însoțitoarea lui. „Bunicul ei, cine crezi că a fost? — mi-a zis. Ilarie Chendi, primul critic care a scris frumos despre mine. Și vezi, a adăugat clipind din ochi cu înțeles, i-am rămas recunoscător, acum mă ocup de nepoată-sa.”

În haremul lui Eftimiu exista însă și o sultană validee. Era o anume Adriana, fiica unui frate al generalului Văitoianu. De o frumusețe epatantă, distinsă, fină, înfiptă, avea veleități scriitoricești; mi-a adus odată să-i citească niște încercări literare, cîteva proze în maniera lui Ionel Teodorescu. Cu Adriana a fost o întreaga problemă academică atunci cînd Eftimiu a împlinit 70 de ani și înaltul for cultural l-a sărbătorit. Dar ca povestea să fie gustată, așa cum merită, are nevoie de o introducere...

PRIMUM LA REDACȚIE

Sunt mândră de mama mea...!

În general copiii sunt iubitori de părinți, bunici, frați, etc., sunt mândri de părinții lor. La fel și eu, pot spune răspicat "sunt mândră de mama mea, de cea care mi-a dat viață".

Mică fiind, discutam cu sora mea mai mare, despre trăirile ei, din copilărie, când, mama ei, mama noastră, la numai 32 ani, a fost aleasă în fruntea unei comune, pentru a-i conduce destinele.

Atunci nu știam dacă a fost ușor sau a fost greu pentru ea, știu însă că pentru sora mea a fost greu, nu a avut-o aproape, în fiecare moment al copilăriei, pe cea care i-a dat viață, mângâierea de mamă a fost înlocuită de bunica.

Crescând și eu, mi-am dorit, ca mama mea să fie dinou în fruntea obștii, dorința mea s-a îndeplinit, oamenii au ales, oamenii comunei Cenei, au ales îndeplinindu-mi dorința.

Acum sunt bucuroasă, mama mea are o mare familie, pe lângă soț, mamă și copii, mama are și alte peste 2800 suflete, pe care le mângâie, îi ajută, îi alintă, le rezolvă problemele, etc. În tot ce face are satisfacții, dar și eșecuri, este harnică, vioaie, cinstită și veșnic neobosită.

Este fiica comunei, oamenii care au ales-o o iubesc, o respectă, toate acestea îi dau putere, avânt și încredere în ea. Mama este o binecuvântare pentru locurile unde s-a născut, trăiește și muncește de atâția ani, ea este Ruțica. Copiii fericiți ca mine, nu sunt mulți în județul nostru, repet, eu sunt mândră că sunt fiica ei. Te iubesc mamă, chiar dacă în sufletul tău au loc, lângă mine, cei peste 2800 cetățeni ai comunei Cenei.

Me... Dana.

SPORT

...ȘI NE IZBĂVEȘTE DE CE-I MAI RĂU...

Ne rotim, ne-nvârtim și (tot) pe trei venim !

Corul porumbeilor în Piața Operei sună spart. Să câștigi cu astrul și să pierzi cu satelitul e o rușine. Nu o poți șterge nici „dărâmand” Ceahlăul. Rezultatele ar fi normale la o echipă fără pretenții: 2-0 cu Steaua, 1-2 !!! cu Gloria Buzău, 3-2 cu Ceahlăul.

Porumbelii sunt dezamăgiți și scârbiți. Au urmărit pe un ecran imens o emisiune Fanatik Show, un ecran, deși imens, nu încâpea în el toată ființa și cultura „mult stimatului și iubitului” președinte al echipei „Poliștiința”.

Sărind din ram pe-o rămurea, o vrăbiuță zice-așa :

„Toți știți că v-admirați cu ură, Sorbindu-vă cu ochii-nduioșați- Că, deși frați, voi nu vă sunteți frați Și nu schimbați decât ocări pe gură...” (Ion Minulescu)

La care porumbelii toți în cor, răspund și ei, la rândul lor:

„Să nu-ți compare prezentul cu trecutul, Să nu blestemi... și să nu faci Nimic mai mult decât ce face mutul: Să taci, să taci, să taci... și iar să taci...” (Ion Minulescu)

În fața Catedralei, în prag de noapte, gânguritul se aude nedeslușit: „Și nu ne duce pre noi în ispită, Ci ne izbăvește de cel rău.”

Victor ENACHE

Ipoteze inedite

Despre inexistența gravitației

Orice noutate, descoperire, inovație importantă, trebuie redescoperită de câteva ori pentru ca ea să fie consacrată definitiv în zestrea omenirii.

Acest lucru s-ar putea spune și despre inexistența gravitației. Când vorbesc cu oamenii titrați sau cu universitari de specialitate despre asta, mă privesc circumspecți sau cel mult cu îngăduință. Și totuși nu s-a descoperit gravitonul, deși e căutat de secole de mii de savanți. De ce nu s-a descoperit?

Nu s-a descoperit fiindcă nu există pur și simplu, dar toți se încapățânează să nu creadă această ipoteză.

Bineînțeles, se naște imediat întrebarea: Ce există? Ce menține materia “coagulată”? Ce o face să se adune, să se “aglomereze”, să se concentreze? Incredibil de simplu: radiațiile cosmice (radiația de fond a universului) și toate radiațiile astrelor, produse de fuziune.

E un fapt arhicunoscut că în fiecare secundă printr-un corp uman (normal) trec 700 milioane de microparticule, care s-au descoperit până azi - probabil sunt mai multe care vin din toate direcțiile, de mărimi și forțe diferite - dar rezultanta lor seamănă cu o ploaie continuă, penetrantă, cu parametrii variabili.

Ștefan TARJOC

VÂNĂTORII DE GREȘELI

Șintem în mijlocul unei lumi în care ocupația de bază este vânătoarea de greșeli. Ce încântare pentru mulți semidocti să observe greșelile altora, să-și aroge cunoștința absolută într-un domeniu sau în mai multe! Sunt oameni frustrați care nu-și cunosc valoarea, care sunt gata să arate cu degetul și abia așteaptă să greșească cineva, pentru a face din greșeală o teorie, o nouă materie predată la școala lor de oameni cu măsura unor idei fixe, cumsecade. Este o cumsecădenie în gândirea lor, a semidoctilor, despre felul în care trebuie să gândești, să vorbești, să-ți formulezi discursul, să le ceri voie să gândești ceva nou, diferit de ei, să-i respecti, fără să primești respectul lor, pentru că ești mai mic și n-ai trăit fățarnicia lor în sistemul care i-a consacrat.

E plină țara asta de semidocti, de oameni care se cred cei mai înțelepți, deși nu știu pentru ce au trăit cu adevărat. Generații au fost formate de acești oameni care n-au știut să trăiască o viață demnă și au dat și altora boala lor, frustarea lor. Vânătorii de greșeli își pregătesc generațiile care să-i slăvească, să se închine în fața lor și, neaparat, să le cotizeze toată viața, pentru că i-a învățat pe ei și pe copiii lor să vâneze greșelile altora și să trăiască din asta. Nu fabulez, uitați-vă în jur câți vă așteaptă să greșiți pentru a-și ocupa timpul cu povestea greșelilor voastre! Cu filosofia lor falsă, cu toată falsitatea lor, acești vânători de greșeli au format mentalul României în care ne-au osândit la o viață șablon, după directivele limbajului de lemn, fără rost și fără Dumnezeu.

Scăparea noastră, a celor ce greșim, este săi lăsăm singuri, să nu-i băgăm în seamă decât atât ca să înțeleagă greșeala noastră că i-am observat. Scăparea noastră stă în faptul că ne-am înscris la prestigioasa Școală a Libertății și prin greșelile noastre vom fi eliberați de mentalitatea timpului pierdut al dascălilor sau vânătorilor de greșeli.

Marius NIȚOV

Și fără de tine !!!

Cu picătura de ploaie te chem,
Să vii, să fi iar cu mine.
Dar cât e lumină și cât e blestem,
În ploaia ce vine ?

Cu picătura de ploaie te simt,
Și cerul coboară în mine,
Dar cât e-ntunerice și cât e senin,
În noaptea ce vine ?

Cu picătura de ploaie ascult,
Trecutul ce cântă în mine,
Dar cât este viață și cât e mormânt
În tot ce ne vine ?

Cu picătura de ploaie să pleci.
Sigur așa e mai bine.
Vreau zile senine. Și fără ploi reci!
Și rece-i ființa ce vine !

Deci:
Și fără de tine !

Victor ENACHE

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

Civilizația unui popor se măsoară după valoarea personală a cetățenilor:

I. Botez

Cunoașterea istoriei romanității balcanice nu este numai o îndeletnicire de erudiți pasionați; ea răspunde unei necesități de înțelegere a istoriei noastre în ansamblul său. Primele mărturisiri scrise despre români se referă la „vlahii” din Peninsula Balcanică. Se vorbește despre transhumanța lor, organizarea socială, revolta lor împotriva autorităților bizantine, organizarea lor bisericească. Fără a ști despre ei, despre aromâni, istoria noastră ar fi neimplinită și mai scurtă.

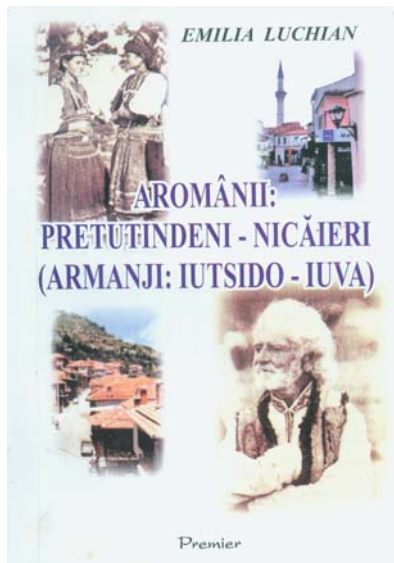
Este absolut necesar să știm cine sunt acești „machedoni” răspândiți prin țară, colonizați masiv după primul război mondial în Dobrogea, unde și-au dus viața în comunități compacte, păstrându-și particularitățile lingvistice și etnografice mai mult decât alții.

Aromânii sunt un roi de albine harnice, cari fac miere în crăpături de stânci, în jurul cărora mugesc torente furtunoase, formate de Albanezi și Turci - a afirmat acum aproape două secole Pouqueville, consulul general ai Franței, în Voyage de la Grece, din 1826.

Profesorul Simion Mehedinți era de părere că s-a făcut o mare nedreptate aromânilor, considerându-i doar „păstori nomazi” nici măcar transhumanți, pe când ei erau nu numai păstori (cei mai ridicați dintre toți păstorii dimprejurul Mării Mediterane), ci și mari - foarte mari negustori.

Trăind într-un ținut greu de străbătut (munți și adâncituri), cine se mișca cu turmele ducea și aducea pe cai și pe catâri tot felul de mărfuri, adică făcea „cărăvănit”.

Însemnări de la pag. 6

„Madona-i Icoana...”

Madona-i blândetea atât de râvnită!
Copilul - Minunea din mâinile sfinte -
E-o rugă divină cu fața-nsoțită,
Cu ochi de iubire spre bunul Părinte...

Madona-i Icoana cea plină de grație!
Cu pacea-i adâncă și viața-i senină,
Tânjește la Pruncul ce-l ține în brațe,
Cu sufletul gingaș, scaldat în Lumină.

Madona-i ca o Poezie
Cu harul sfânt de Omenie!

Aurel Jicman
1 decembrie 2007

„Rafael pierdut în visuri ca-ntr-o noapte înstelată,
Suflet îmbătut de raze și d-eterne primăveri,
Te-a văzut și-a visat raiul cu grădini îmbălsămate,
Te-a văzut plutind regină printre îngerii din cer.”

„Venere și Madonă” - Mihai Eminescu,
1870, 15 aprilie, “Convorbiri literare”

„Când pictează această Madonă, Rafael
avea 22 de ani și creează... o
capodoperă sugestivă tipică pentru
geniul său universal de pictor.
(Romeo Branca)

UN DOMN ROMÂN, TRĂDAT DE ROMÂNI...

Alexandru V. Beldiman a fost Prefectul Poliției Capitalei când a avut loc abdicarea domnitorului Al. I. Cuza, în noaptea de 11/12 februarie 1866. Evenimentele care s-au petrecut atunci și substraturile avea să le evoce însă, abia peste 25 de ani în ziarul „Adevărul” din februarie-martie 1891, din care reproducem câteva fragmente:

„Măine vor fi 25 de ani de când Alexandru Ioan Cuza, marele domn român, a fost răsturnat printr-un complot nocturn fără seamăn în istorie. Adevărul în privința acestui fapt nu-l cunosc mulți, de aceea îmi propun a-l da astăzi la lumină în toate amănunțele sale...”

Conspiratorii, văzând că pe calea revoluționarii nu vor putea izbucni, hotărâseră de a întrebuița alte mijloace. În luna lui decembrie 1865 coruperea unor ofițeri superiori era hotărâtă. Eu, preocupat fiind cu ideea unui asasinat, conjuram în zadar pe Cuza Vodă a nu ieși seara pe jos din Palat. Scrisori anonime, avertismente verbale curgeau droaie, atât în Palatul Domnesc, cât și la Prefectura Poliției.

În ziua de 10 februarie, pe la 7 ore seara, un individ, Gheorghe I. Dogărescu, s-a prezentat la Palat, cerând a vorbi cu Vodă, care tocmai în acel moment se cobora la masă. Domnitorul îl întrebă ce are a-i spune.

- Măria ta! răspunse ei, o revoluție e gata a izbucni la noapte...

Și fără a-l lăsa să termine, Cuza Vodă, deprins cu asemenea denunțuri, puse mâna în buzunar și scoțând o liră, o oferă băiatului, mulțumindu-i. Lira fu refuzată și denunțatorul adaugă:

- Nu am venit să cer pomană. Voiesc a-ți spune că la miezul nopții patru mii de oameni sunt gata a suna clopotele de la toate bisericile, a se arunca asupra cazarmei Malmaison, a lua puste, și a veni la Palat pentru a sili pe Măria Ta să abdice.

Apoi plecai cu comandantul garnizoanei, vestind pe domnitor că voi reveni înainte de miezul nopții să-i raportez. După ieșirea mea din Palat, m-am dus la Prefectură unde am dat ordin ca la zece ore tot personalul superior pus sub ordinele mele să se afle la Poliție. Până atunci am colindat mahalalele cele mai populate, unde am găsit liniștea cea mai mare. La zece ore m-am întors la Poliție, unde mă așteptau toți comisarii și șefii de sergenți. Toate raporturile ce-mi soseau mă asigurau că Capitala era liniștită. A doua zi am aflat că în cazarmă nu domnea aceea liniște.

La unsprezece și jumătate am avut ultima întrevedere cu mult regretatul meu suveran. În acea convorbire i-am reînnoit vecinica mea frică de asasinat, asigurându-l că o revoluție în București sau în țară este imposibilă. Parcă îl aud zicându-mi:

- Nenorocită zi pentru revoluționari, dacă vor ataca Palatul în această noapte. Ei nu știu, se vede, că sunt păzit astăzi de dragii mei vânători. Batalionul de vânători era una din creațiile lui Vodă Cuza, în armată.

Ajuns acasă la miezul nopții, dădui ordin birjarului meu să se afle la mine la șase ore dimineața, statui mai bine de un ceas pe gânduri și îmbrăcat, mă arunca pe pat pentru a fi gata la orice întâmplare.

La două după miezul nopții mă pomenii cu căpitanul Ipătescu, din Regimentul 7 de linie, comandat de colonelul Dimitrie Crețulescu, că intră în odaia mea cu 20 de soldați. Ei mă deșteptă și îmi zise:

- D-le prefect! Din ordinul domnitorului sunteți arestat!

Nu m-am putut opri de a-l întreba:

- Ce vorbești domnule căpitan! Eu am văzut pe domnitor acum câteva ore.

- Vă repet, din ordinul lui Cuza Vodă, îmi răspunse căpitanul. Mă sculai îndată pentru a-l urma. Am fost dus la corpul de gardă de la Palat și pus sub paza unei santinele.

La momentul în care căpitanul Ipătescu îndeplinea ordinul colonelului Crețulescu, arestându-mă, șapte ofițeri inferiori intrau în odaia domnitorului și, cu revolverul în mână, îl sileau să iscălească abdicarea sa.

Actul de abdicare scris de mai înainte, fu iscălit pe umerle căpitanului Lipoianu. A doua zi, fiecare din acești eroi, salvatori ai patriei, se laudau că pe umerle sale a iscălit tiranul (?) abdicarea sa (...)

După iscălirea actului de abdicare, domnitorul se îmbracă repede și ieși din Palat. La scări aștepta o trăsură pe capra căreia se afla dl. Constantin Ciocârlan. Vodă Cuza se urcă în trăsură cu căpitanul Costescu, și, în momentul plecării, auzind o împușcătură de pistol, întrebă pe temnicerul sau Costiescu:

- Ce înseamnă acest foc?

- E un semnal, Măria Ta!

A doua zi (12 februarie 1866), întregul corp ofițeresc al garnizoanei București care nu fusese amestecat în odiosul atentat săvârșit cu 24 de ore înainte, grupat în jurul generalului Florescu și al colonelului Solomon, era hotărât să pătrundă cu forța în Palatul de la Cotroceni pentru a readuce pe Cuza Vodă la București. Acest generos avânt era împărțit de ambii șefi.

În zorii zilei de 13 februarie, Cuza Vodă pleca din Cotroceni și fu condus sub paza temnicerului căpitanul Costiescu, până la Predeal, granița austro-română. După câteva ore sosi la Brașov, de unde se îndreptă direct spre Viena.

Moldovenii, în dragostea lor pentru domnitorul detronat, s-au măgulit vreo cinci zile cu speranța că Vodă Cuza va intra în Moldova pe la Mihăileni și-i pregăteau o entuziastă primire. Bieții moldoveni. Ei uitaseră, se vede, că Domnitorul ținea mai mult la unirea țărilor surori, decât la o coroană pe care a considerat-o totdeauna ca pe un depozit sacru. În adevăr, prezența lui Cuza Vodă în Moldova ar fi putut compromite Unirea.

Marele domn nu putea distruge opera sa”.

Această pagină a fost realizată de scriitorul Eugen Șendrea, cu sprijinul editurii Vicovia din Bacău, condusă de domnul Viorel Cucu.

Cele 4 atentate asupra Primului Ministru I.C. Brătianu

În lunga sa guvernare de 12 ani (1876-1888), primul ministru I.C. Brătianu s-a putut considera un om norocos. Asupra lui s-au încercat patru atentate. Primul a avut loc în seara zilei de 6 iulie 1877. Singur, fără pază, se înapoia acasă de la Palatul Cotroceni într-o birjă. Dintr-o dată, caii au luat-o într-o goană nebună, de nepotolit, răsturnând trăsura. Azvârlit pe trotuar, „a rămas ca mort jos, rece și fără puls cam vreo trei sferturi de oră”. Cine și ce a aruncat asupra cailor care au pornit înnebuniți?

Al doilea atentat s-a petrecut la 2 decembrie 1880. Primul ministru ieșise de la cameră. Singur, se îndrepta spre casă, când pe neașteptate un individ îi înfinge un cuțit în piept. Din fericire lama cuțitului n-a putut străpunge hainele groase, de iarnă. Încercă o nouă lovitură, dar un deputat venit în ajutor îl doboară la pământ cu o lovitură în cap. Autorul era un fost profesor din Târgoviște care voia să răzbune o veche altercație cu Brătianu. Se numea Ion Pietraru.

Al treilea atentat are loc în luna mai 1886, „pe când se întorcea de la Senat și era să-i cadă o cărămidă în cap de pe o casă”.

La câteva luni, pe 4 septembrie 1886 are loc cel de-al patrulea atentat. Iată cum s-au petrecut lucrurile:

În micul târg, pe atunci Râmnicu Sărat, trăia un mărunț negustor, Stoica Alexandrescu. Deosebit de chelțuitor, fără poftă de treabă, el devenise falit de două ori. În schimb era invidios pe succesele colegilor sau prietenilor. Vrea să facă o ispravă de răsunet care să atragă atenția asupra lui. Cel mai nimerit i s-a părut uciderea primului ministru I. C. Brătianu. Tot scriau ziarele de opoziție că stă în calea dezvoltării economice a țării... își cumpără un pistol și cu prietenul său, Iordache Tănase zis Muscalu, se stabilește în capitală. Prima lui încercare de asasinat, chiar în biroul premierului, dă greș. Își schimbă planul urmărind zilnic drumul și orele de deplasare a lui Brătianu. La 4 septembrie 1886 este pregătit pentru a-l împușca. Orele 18.30. Se înserase. De la Ministerul de Interne ieși Brătianu însoțit de C. F. Robescu, fost director

general al Poștelor și Telegrafului. Discutând, cei doi au luat-o pe strada Vămii (ce trecea și prin locul unde se află azi Piața Universității) pentru a ajunge în Colței. Dintr-o săritură, în fața primului ministru apare un individ cu un pistol în mână. De la doar câțiva metri apasă pe trăgaci. Pistolul însă nu ia foc. Cei doi rămân ca de piatră. Trage a doua oară, dar asupra lui se aruncă sergentul Ioniță Constantin care avea misiunea de a-l păzi pe Brătianu. Glonțul pornit din țeava este deviat și lovește catarama de oțel a lui Robescu (ulterior acestuia i se va spune „Cataramă”), fără a răni pe cineva. Atentatorul este arestat. Brătianu este curios să afle motivul încercării de asasinat:

- De ce ai tras în mine băiatule? Ți-am făcut eu vre-un rău?

- Ba nu...

- Atunci de ce ai vrut să mă omori?

- Fiindcă am citit prin ziare că ai făcut mult rău țării!

- Și tu te-ai găsit să mă ucizi pe mine ca să scapi țara de mine?

- Ba am fost pus de un Comisar din Râmnicu Sărat!

Cercetările încep imediat. Luat „în scurt” Stoica Alexandrescu mărturisește că a primit de la deputatul Iosif Oroveanu din Râmnicu Sărat suma de 5000 de lei și că deține banii într-o ladă acasă. Autoritățile se deplasează la domiciliu, dar găsesc lada deschisă și goală» Oroveanu este arestat, Nu recunoaște legăturile cu Alexandrescu, plânge și este eliberat. Atentatorul își retrăsese cele declarate! Mai sunt arestați printre alții, Pompiliu Stănescu - agent agricol și Iordache Tănase Muscalu. La 17 decembrie 1886 începe procesul. Martorii apărării ajung la... 160, în timp ce ai acuzării la 58. Printre avocații apărării se vor afla personalități ale timpului cum ar fi Titu Maiorescu, I. Lahovari. După 7 zile, curtea a pronunțat sentințele: 20 de ani muncă silnică pentru Stoica Alexandrescu și un an închisoare corecțională pentru Tănase Muscalu plus 4.000 de lei plătiți de cei doi drept cheltuieli de judecată. Cazul se pare că se încheia simplu în conformitate cu legea. Și totuși, la mai bine de un secol asupra acestei tentative de asasinat mai există multe semne de întrebare.

Cercetările pe care istoricii le vor face, probabil că vor ridica într-o zi vălul de pe „Cazul de la 4 septembrie 1886”.

Interogatoriu luat lui Eugen Cristescu, directorul Serviciului de informații

< 1946 mai 8, miercuri, ora 8,30 >

EUGEN CRISTESCU: D-le Președinte, îmi permit să vă fac o rugămintă. În virtutea legii de organizare a serviciului pe care l-am condus, eu sunt obligat, chiar după plecarea din serviciu, să cer autorizația autorității superioare, care astăzi comandă acest serviciu, pentru a face depoziții chiar în fața instanțelor judiciare în ceea ce privesc problemele de serviciu în care am trăit.

De aceea, vă rog să binevoiți, ca în puterea discreționară pe care d-vs o aveți, să-mi dați d-vs această autorizație,

PREȘEDINTELE: Vă dăm autorizație.

EUGEN CRISTESCU: Acolo unde va fi nevoie de oarecari lămuriri, pentru că am condus un serviciu tehnic, de specialitate, vă rog să fiți bun să-mi dați posibilitatea să dau explicațiile necesare.

PREȘEDINTELE: În ce calitate ați lucrat și ce colaborare ați avut cu Serviciul Secret german?

EUGEN CRISTESCU: D-le Președinte, în Țara Românească au existat mai multe servicii secrete germane. După informațiile și verificările mele în România au existat 11 servicii secrete de informații germane, dintre care două servicii au fost autorizate și recunoscute de Statul Român, anume Abwehrul, adică Serviciul de Informații pur ai armatei germane, cum și mai târziu, în ultimele luni înainte de armistițiu, atașatul de poliție Richter.

În afară de aceste două servicii, conform uzanțelor diplomatice, era permis funcționarea unui serviciu de informare personală, ai ministrului Germaniei, așa cum au toți miniștrii în toate țările.

În afară de aceste trei servicii, au existat în România 8 servicii clandestine, care au funcționat aicea, s-au suprapus între ele, raportau toate la Berlin, acolo informațiile se băteau cap în cap și, după aceea, o parte din ele veneau ca să fie verificate la Abwehr-ul german. Așa am luat cunoștință de o parte din aceste informații.

Eu am colaborat cu Abwehr-ul german. Aceasta colaborare nu am făcut-o eu, d-le Președinte, Această colaborare data din anul 1939. Ea a

fost întemeiată de amiralul Canaris, șeful serviciului german de la Berlin, împreună cu Mihail Moruzov. Chiar înainte de a se începe războiul contra Poloniei, pentru ca să se asigure întâi interesele germane to zona petroliferă.

Când a venit d-l Mareșal Antonescu la putere, a găsit această colaborare în ființă. Acesta e adevărul. Rog pe d-l Mareșal Antonescu să-și amintească că în primele zile

ale lunii septembrie a venit la d-sa amiralul Canaris și i-a spus... a intervenit în favoarea lui Mihail Moruzov și i-a dezvăluit că exista o colaborare secretă între Abwehr-ul german și Serviciul Secret Român, încă cu un an de zile mai înainte.

ION ANTONESCU: Este exact.

EUGEN CRISTESCU: Și atunci a cerut amiralul Canaris să autorizeze mai departe d-l Mareșal această colaborare. D-l Mareșal a autorizat această colaborare.

Eu am venit ca șef al Serviciului la 15 noiembrie 1940.

După ce am venit ca conducător acestui serviciu, la vreo lună de zile s-a prezentat la mine colonelul Rodler, șeful secțiunii Abwehrului german de la București.

Colonelul Rodler mi-a cerut colaborarea. Mi-a arătat că această colaborare începuse cu un an de zile înainte. I-am răspuns colonelului Rodler: d-le, eu colaborare cu un serviciu străin, indiferent care ar fi el, nu pot să fac fără autorizația șefului statului, care este șeful meu direct. Voi cere autorizația șefului meu și atunci vă voi da răspunsul,

M-am dus la d-l Mareșal Antonescu. D-l Mareșal Antonescu mi-a spus: da, vei face colaborarea, însă cu următoarele două condiții

principale: în primul rând, Abwehrul german nu are voie să facă arestări pe teritoriul român; orice fel de arestare se face de organele românești, pentru că altfel ar însemna că se încalcă un drept de suveranitate națională; a doua condiție, Abwehrul german să nu se amestece în politica internă românească.

Țin să menționez, d-le Președinte, că exista în Țara Românească Gestapoul german din 1934, care trăise clandestin, și fiindcă dosarul dvs, în care sunt cuprinse o serie întreagă de acuzații

contra mea pe această chestie a Gestapoului, sunt nevoit să dau câteva explicații: ce a însemnat Gestapoul, ce este Gestapoul și până când a funcționat Gestapoul în Țara Românească, pentru că dosarul dvs, de la început până la sfârșit, zice că sunt un om al Gestapoului

Gestapoul, în Țara Românească, domnilor, a fost amestecat în toate atentatele...

PREȘEDINTELE: (Bate cu ciocănelul în masă, deși în sală este liniște.) Vă atrag atențiunea că dvs vă adresați Tribunalului.

EUGEN CRISTESCU: Da.

PREȘEDINTELE: ... că răspundeți la un interogator și că nu țineți discursuri.

EUGEN CRISTESCU: Da..., că Gestapoul în România a funcționat de la 1934 și a fost amestecat în toate atentatele din Țara Românească, și în atentatul lui Duca și în atentatul lui Călinescu și în toate celelalte atentate care au existat aici, că Gestapoul a avut o acțiune foarte puternică în legătură cu legionarii, că Gestapoul a avut o acțiune foarte mare în ceea ce privește afacerea de la Jilava, că, din cercetările pe care le-am făcut atunci, a rezultat că ei au fost aceia care au dat arme legionarilor cu care au fost executați acei de la Jilava. Iar mai târziu, în rebeliune, s-a constatat că o bună parte din arme erau servite de Gestapoul german.

Gestapoul era condus, înainte, de colonelul Geissler, care trăise clandestin până în septembrie 1940, atunci s-a oficializat, iar în urma cercetărilor făcute și a celor stabilite, cum și în urma informațiilor pe care le-a avut și d-l Mareșal Antonescu și d-l Mihai Antonescu, am desăvârșit aceste cercetări și am stabilit că Geissler, împreună cu o grupă de 8 inși, avea un mare serviciu în România și influența cum să se facă aceste operații.

De aceea, am cerut, și d-l Mareșal Antonescu a obținut de la guvernul german, ca acești domni să fie expulzați din țară. Și, într-adevăr, a venit un avion într-o zi și 9 inși, împreună cu Geissler, au plecat în Germania. Aceasta nu înseamnă însă că Geissler nu mi-a plătit polița mai târziu. El, acolo, avea foarte mari legături cu Partidul Nazist German și el a fost acela care a fost însărcinat cu paza așa-ziselor lagăre în care erau internați legionarii care au plecat după rebeliune de aici, în Germania. Și tot sub influența lui Geissler, Horia Sima a putut să plece de la Berlin și s-a dus la Roma, iar în urma protestelor violente ale guvernului român și arestărilor masive de legionari pe care le-a făcut aici în țară, l-a scos pe Horia Sima de la Roma – l-a și găsit imediat - l-a îmbarcat într-un avion și l-a dus la Berlin,

După data plecării lui Geissler, nu a mai funcționat în România Gestapoul propriu-zis, au fost celelalte 8 servicii de informații, între care cel mai important a fost S.D. german, care se ocupa, în special, cu afacerile politice și care aici era condus de un domn Kurt Brauer, care își schimba pașapoartele și misiunile și firmele în fiecare zi. Eu am avut colaborarea, d-le Președinte, numai cu Abwehrul german.

În ce a constat această colaborare? Era colaborarea deja făcută în zona petroliferă, pentru apărarea zonei petrolifere, unde se găseau agenți germani veniți cu ani de zile înainte, împerecheați cu agenți români, și făceau un oficiu de supraveghere și de paza pentru ca nu cumva, în cazul când se vor strica relațiile dintre România și Germania, inginerii englezi și americani, care se găseau acolo, să nu dea foc zonei petrolifere, și să nu strice instalațiile tehnice care erau.

(va urma)

Actualitatea clasicilor

ULTIMA ORĂ PENTRU DEZMETICIRE

Democrația românească trece azi prin momentele cele mai penibile. Partidele de dreapta, adepte ale dictaturii și ale unei alte politici externe, sunt în plină ascensiune. Partidele de dreapta au fost totdeauna dinamice și gălăgioase. Acum însă, de la venirea la cârma statului a guvernului Goga-Cuza, gălăgia lor nu mai are margini. Cei dornici de dictatură se și văd apăsând cu genunchiul grumazul poporului, se și văd sugrumând libertățile publice, reducând la tăcere orice glas protestatar, paralizând dintr-un început orice gest de revoltă.

Dreapta împrăștie teroarea. Când se va afla la putere va practica teroarea. Acum o împrăștie numai.

Dar se pare că asta este încă de ajuns pentru ceasul de față.

Sistemul a prins.

În toate sufletele a pătruns panica.

Oameni care până ieri nu scăpau un singur prilej pentru a face profesione de credință democrat-burgheză s-au descoperit dintr-o dată simpatizanți, dacă nu adepți devotați ai dreptei.

Rândurile celor de pe pozițiile democratice s-au rărit în chip impresionant.

Aceste rânduri continuă să se rărească. Faptul trebuie să înceteze. Am biciuit totdeauna lașitatea.

Am avut totdeauna o nesfârșită scârbă pentru licheaua care se gudură pe lângă cei puternici sau pe lângă cei care mâine pot fi cei puternici.

S-au înregistrat dezertțiuni la dreapta printre profesioniștii politici.

Le-am comentat, în măsura în care ne-a îngăduit cenzura, la vreme.

S-au înregistrat, de asemenea, dezertțiuni de ideologi la dreapta.

Actele de lichelim sînt mai greu de împiedicat.

Dar dacă panica nu s-ar fi întins și asupra fruntașilor democrați burghezi, dacă propagandei febrile a partidelor de dreapta i s-ar răspunde cu o contrapropagandă tot atât de febrilă, deplasarea spre dreapta n-ar mai avea loc.

Mirajul, ca orice miraj, s-ar destrăma.

Cei lași socotesc că totul, e pierdut.

Noi credem că printr-o acțiune energică și imediată pericolul dictaturii de dreapta poate fi înlăturat.

Este nevoie pentru salvarea și întărirea regimului libertăților publice de clopotul tuturor celor care cred în superioritatea acestui regim față de odiosul regim dictatorial, în care omul devine unealta nevoită să asculte orbește de poruncile unuia singur.

Acest unul nu totdeauna este cel mai înzestrat, și, om fiind, poate greși grosolan în judecățile lui și deci azvîrli poporul, în fruntea căruia s-a așezat dictator, în prăpastie.

Istoria — pe care de la o vreme se pare că nimeni n-o mai cercetează — dă numeroase exemple în care greșeala unuia a nimicit un întreg popor.

Trăim o ora ultimă, în care dezmeticirea și acțiunea împotriva încercărilor de dictatură trebuie să se producă și să fie generală.

(5 februarie 1938)
Zaharia STANCU

Romane cu autori uitați

Țiganca

*È Rița, fecioara cu ochii sprintari,
Cu sâni ca de piatră,
Născută-n alaiul a zece cobzari,
Regină pe șatră.
Zglobie ca fulgul cutreieră văi
Și negre poiene,
Iar ochii ei tineri îi joacă vâpăi
Pe umede gene.*

*Cosita ei creată pe umerii goi
Îi cade-n inele;
Surâsu-i aruncă pe-ntregul zăvoi
Sclipiri de mărzele.
Când naște sub corturi un cânt legănat
Și-un zvon de sandale
Cu patimă cruntă ciocanele bat
În vechi nicovale.*

Versuri: Artur Enășescu

*Ea joacă sub vaietul strunei prelung
La focuri sărace,
Și razele lunii ființa-i străpung
Ca sute de ace.
Ușor se mlădie, rotește pe loc,
Dând chiot sălbatic,
Și pare piciorul ei sprinten, în joc,
Atins de jărativ.*

*Dispare-n vârtejuri, sar banii pe sâni,
Lovite de furtună,
Și geme ca vie, sub meștere mâini,
Lăuta străbună.
Jîrziu stau nomații la stele culcați;
Iar ea, pe cîmpie,
Sărută văzduhul ou ochi dilatați
De-o sfântă beție.*

UNIUNEA MONDIALĂ...

Cine cârmuiește lumea aceasta contemporană bazată pe informație și informatică, pe transparență și onestitate, chipurile, în condițiile în care puterea informației constă în dezinformare, iar forța puterilor constă în arta manipulării și diversivității?

Pe fațada copertei *Tratatului de dezinformare*, nelipsit, fără îndoială, din sertarul de lucru al nici unui ofițer din serviciile de informații, ale celor din structurile militare și diplomatice, ale tuturor celor din preajma șefilor de state, ale jurnaliștilor, ale psihologilor și sociologilor, pe coperta de întâmpinare, așadar, rânjesc, mefistofelic, de sub litere cu „corp ministerial”, roșii, cu exclamații inhibitive, următoarele îndemnuri:

*Discreditați tot ce merge bine în țară!
Implicați conducătorii în acțiuni ilegale!
Subminați-le reputația, Supuneți-i disprețului!
Răspândiți discordia între cetățeni!
Întârâtați-i pe tineri contra bătrânilor!
Ridicalizați tradițiile! și, în sfârșit,
Toată arta războiului se bazează pe înșelătorie!*

Știu oare cui slujesc cu adevărat cei care conduc, sub astfel de principii, societățile naționale? Țările acelea, dintre care multe freamătă, pregătindu-se pentru uniunea mondială?

Există oare astăzi vreo astfel de țară, care să nu simtă că istoria i s-a gripat mai mult sau mai puțin sub aceste deziderate?

Dacă mai adăugăm la această nefastă rețetă și politica ce pare elaborată subversiv, privind promovarea mediocrității și incompetențelor, vom avea imaginea completă a unei contemporaneități fatidice, despre care Eminescu scria la vremea lui:

„În societatea despotică, ca și în cea demagogică, omul prin sine însuși nu însemnează nimic, banul e totul! Banul devine semnul distinctiv care clasează și deosebește oamenii între ei și, fiindcă el are o mobilitate proprie naturii lui, trece din mâini în mâini, transformă condițiile indivizilor, ridică sau înjosește familii.

(..) Oricât de deosebiți ar fi oamenii după climate și rase, demagogia îi face să semene ca două picături de apă întreolaltă. Îndealtminterea lesne de înțeles. Numai popoarele care au o organizație naturală pot să se deosebească unul de altul. Unde domnește demagogia orice carne cu ochi poate deveni om mare, pentru că nu se cere nimic de la el. O mărime cam trecătoare, nu-i vorba, căci, lipsind orice măsurătoare, fiecare se crede a avea destulă talie și destulă barbă ca să ocupe locul celuilalt. Oricât s-ar dușmăni nulitățile și cumularzii între sine, sunt, însă, totdeauna uniți contra învingerii meritului.

Cornel Constantin CIOMĂZGĂ